

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

(Εκ τού Γραφείου Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων
τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ εἶναι γόνος προσφυγικῆς οἰκογενείας, καταγομένης ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη τῆς Ἀνατολ. Θράκης. Ἡ οἰκογένεια τῶν γονέων του, μετὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν τὸ 1924, ἐγκατεστάθη στὴν Ξάνθη, ὅπου ὁ κ. Χριστόδουλος γεννήθηκε τὸ 1939. Ὁ πατέρας του Κωνσταντῖνος Παρασκευαΐδης ἦταν ἔμπορος καὶ ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων τῆς πόλεως, ἀνemiχθη δὲ σὲ ὅλες τὶς ἐθνικὲς ἐξορμήσεις. Διετέλεσε Δήμαρχος Ξάνθης κατὰ τὴν τραγικὴ τετραετία 1946-1950. Τὸ 1941, μετὰ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου τῆς Γερμανίας κατὰ τῆς Ἑλλάδος, μετέφερε, γιὰ λόγους ἀσφαλείας, τὴν οἰκογένειά του στὴν Ἀθήνα, ὅπου ὁ κ. Χριστόδουλος ἐσπούδασε καὶ παρέμεινε μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 35 ἐτῶν. Τὶς ἐγκύκλιες σπουδές του ἔκαμε στὸ Λεόντειο Λύκειο γιὰ 6 χρόνια καὶ στὴ συνέχεια ἐσπούδασε στὴ Νομικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν (1956-1961) καὶ ἀκολούθως στὴ Θεολογικὴ (1962-1967) καταστάς πτυχιούχος των μὲ βαθμὸ Ἄριστα. Παράλληλως ἐσπούδασε Βυζ. Μουσικὴ στὸ Ὡδεῖο Ἀθηνῶν καὶ ἀρίστευσε, ἐνῶ ἔμαθε 4 ξένες γλώσσες. Τὸ 1983 κατέστη διδάκτωρ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου μὲ βαθμὸ Ἄριστα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1961 ἀρχισε νὰ συγγράφει καὶ νὰ ἀρθρογραφεῖ σὲ θρησκευτικὰ περιοδικὰ ἀρχικὰ καὶ σὲ ὄλο τὸν ἡμερήσιο Τύπο Ἀθηνῶν καὶ Ἐπαρχιῶν μετέπειτα καὶ μέχρι σήμερα. Ἐχει δημοσιεύσει συνολικὰ 189 μελέτες ποὺ ἀναφέρονται σὲ θέματα θρησκευτικά, νομικά, βιοηθικά, κοινωνικά κ.λπ.

Ὁ Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος ἀπὸ παιδι εἶχε ἔντονη κλίση πρὸς τὴν ἱερωσύνη, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργησαν σ' αὐτὸν πνευματικοὶ ἄνδρες, ὅπως ὁ σημερινὸς Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος. Γι' αὐτὸ τὸ 1961, καὶ ἐνῶ εἶχε σπουδάσει μόνο τὰ Νομικά, ἐχειροτονήθη διάκονος, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκάθη μοναχὸς στὴν Ἱ. Μονὴ Βαρλαάμ Μετεώρων, στὴν ὁποία καὶ ἐγκαταβίωσε μαζί μὲ μιὰ μικρὴ ὁμάδα νέων μοναχῶν ποὺ ἐμπνέονταν ἀπὸ τὸ ὄραμα ἐνὸς κοινωνικοῦ

καὶ ἱεραποστολικοῦ μοναχισμοῦ, ἐπιδοθεὶς στὸ κήρυγμα, τὴν κατήχηση καὶ τὴν διδασκαλία τῆς πίστεως. Τὸ 1965 ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος, τοποθετηθεὶς ὡς προϊστάμενος καὶ ἱεροκήρυξ τοῦ ἱ. ναοῦ Παναγίτσας Π. Φαλήρου, ὅπου ἀνέπτυξε ἐντυπωσιακὴ δράση, διακριθεὶς ὡς ἱεροκήρυξ, ἄριστος λειτουργὸς καὶ καθοδηγητὴς τῆς νεολαίας. Παραλλήλως προσελήφθη, κατόπιν διαγωνισμοῦ, ὡς Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου τὸ 1968, ἐπιδειξας τὰ ὀργανωτικὰ καὶ διοικητικὰ του χαρίσματα, παραμείνας στὴ θέση αὐτὴ μέχρι τοῦ 1974, ὅταν ἐξελέγη, με πρόταση τοῦ τότε νέου Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ, σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν, Μητροπολίτης Δημητριάδος, ἐν μέσῳ ἐθνικῶν περιπετειῶν καὶ προβλημάτων.

Ὡς Μητροπολίτης Δημητριάδος ὁ κ. Χριστόδουλος, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ἐπέδειξε ἐντυπωσιακὴ ὠριμότητα. Ἀπ' ἀρχῆς ἐπεδόθη στὴν ἐσωτερικὴ διοργάνωση τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἐνεθάρρυνε τοὺς νέους κληρικοὺς στὸ νὰ σπουδάσουν, καὶ ἐφείλκυσε πρὸς τὴν ἱερωσύνη πλειάδα νέων, προσοντούχων καὶ ἱκανῶν κληρικῶν. Στὸ διάστημα τῶν 24 ἐτῶν τῆς ἀρχιερατείας του ἐχειροτόνησε περὶ τοὺς 150 νέους κληρικοὺς, ἀνανεώσας τὸ στελεχιακὸ δυναμικὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ τοποθετήσας τοὺς καταλλήλους ἀνθρώπους στὶς κατάλληλες θέσεις. Χαρακτηριστικὸ γνῶρισμά του ὑπῆρξε ἡ ἀνανέωση τῶν ἐσωτερικῶν δομῶν τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸ ὄνειρο τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ. Πρὸς τοῦτο ἀρχισε ἀπὸ τὴν δημιουργία νέων στελεχῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τὰ ὁποῖα συνεχῶς ἐπιμόρφωνε γιὰ νὰ τὰ καταστήσει ἱκανὰ νὰ ἀντιμετωπίζουσι τὰ σύγχρονα προβλήματα μετὰ θεανθρώπινο πρόσωπο. Μετὰ ἀδυναμία στὴ μόρφωσιν «ἔσπρωχνε» τοὺς συνεργάτες του νὰ σπουδάσουν, με ἀποτέλεσμα ἐνῶ τὸ 1974 εἶχε βρεῖ μόνο 12 θεολόγους κληρικοὺς στὴν Ἱ. Μητρόπολη Δημητριάδος, τὸ 1998 νὰ ἀφῆνει 80.

Ἐπρόκεισε τὴν Ἱ. Μητρόπολη μετὰ ἔργα κοινωνικῆς πνοῆς, λ.χ. τὸ Κέντρο Συμπαραστάσεως Οἰκογενείας, τὶς Σχολὲς Γονέων, τὸν Συμβουλευτικὸ Σταθμὸ Προβλημάτων Ἐφηβείας, τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία» μετὰ συνεχῶς ἀνανεούμενο πρόγραμμα ποὺ ἐπιμελοῦνται περὶ τοὺς 150 ἐθελοντὲς συνεργάτες, τὴν ἐφημερίδα «Πληροφόρηση» μετὰ πρωτότυπη ὕλη. Διακρίθηκε ὡς ὁμιλητὴς τόσο ἐπὶ θρησκευτικῶν, ὅσο καὶ ἐπὶ κοινωνικῶν καὶ ἐθνικῶν θεμάτων. Προσκαλούμενος μετέβη σὲ πολλὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ μίλησε σὲ πυκνὰ ἀκροατήρια, ἀποσπώντας τὰ ἐπαινετικὰ σχόλια τῶν ἀκροατῶν του. Ταυτόχρονα διεκρίθη στὴ συμμετοχὴ του σὲ συζητήσεις στὴν Τηλεόραση, προβάλλων καὶ ὑπερασπιζόμενος τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ ἀρθρογραφία του σὲ σοβαρὰς ἐφημερίδες ὑπῆρέτησε τὸν ἴδιο σκοπὸν.

Ἐπῆρξε δυναμικὸς στοὺς ἀγῶνες του, ἐπιστρατεύων πάντοτε τὴν τετράγωνη λογικὴ γιὰ νὰ πείθει τοὺς ἀντιπάλους του. Ὅλοι ἐνθουμούνται μέχρι σήμερα τὴν τηλεοπτικὴ παρουσία του ὡς ἀντιπάλους τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Ἀντ. Τρίτση γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Οἱ δύο ἄνδρες μετὰ ἀπὸ χρόνια συμφιλιώθηκαν ἀναγνωρίζοντας ὁ ἓνας στὸν ἄλλο τὸν ἐντιμὸ ἀντίπαλο. Σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ του στοὺς ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν θεσμοθέτηση τοῦ πολιτικοῦ γάμου ὡς ἰσοκυρου μὲ τὸν θρησκευτικὸ, γιὰ τὴν ἀποτροπὴ τοῦ «αὐτομάτου διαζυγίου» κ.λπ. Πάντοτε «ἀνοικτὸς» πρὸς ὅλους καθιέρωσε τακτικὲς ἐτήσιες συναντήσεις, μὲ ομάδες ἐπιστημόνων στὸ Βόλο, ὅπως λ.χ. μὲ τοὺς νομικοὺς, τοὺς γιατροὺς, τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς, τοὺς φοιτητὲς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀνέπτυσε, κατὰ πάγια τακτικὴ του, θέματα τῆς εἰδικότητός τους ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας. Ταυτόχρονα ἀγκάλιασε ὅλο τὸ λαό, πού τὸν ἐλάτρευσε στὴν περιοχὴ τῆς Μαγνησίας, κατέβηκε στὸ ἐπίπεδό του χωρὶς νὰ λαϊκίζει, καὶ ἔδωσε πρὸς τὰ ἔξω τὴν εἰκόνα μιᾶς Ἐκκλησίας πού στηρίζεται στὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ. Ἐκαλλιέργησε συστηματικὰ τὴν συνεχῆ πνευματικὴ τροφοδοσίαν τοῦ λαοῦ μὲ τὸν ἀνεξάντλητο ζῆλο του, ὁμιλῶν τακτικὰ σχεδὸν κάθε ἡμέρα, λειτουργῶν μὲ κατάνυξη καὶ προσφέρων ἀγάπη καὶ λόγο. Παροιμιώδεις ὑπῆρξαν οἱ διάλογοί του μὲ τοὺς μαθητὲς στὰ Λύκεια, ἡ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μὲ αὐτοὺς, ἡ συγγραφὴ καὶ δωρεὰν διανομὴ σὲ νέους ἐκλαϊκευτικῶν φυλλαδίων μὲ ἐνδιαφέροντα θέματα.

Κατ' ἐξοχὴν λειτουργικὸς ἄνθρωπος ὁ κ. Χριστόδουλος, πιστὸς στὴν παράδοση, ἐπέβαλε τὴν Τάξιν στὶς ἰ. Ἀκολουθίες, καθιέρωσε τακτικὲς λατρευτικὲς εὐκαιρίες γιὰ νέους, ἀνοίχθηκε σὲ διάλογο μὲ ἀντιφρονούντες, κατέστησε τὴ θεία λατρεία κέντρο τῆς ζωῆς του καὶ διωργάνωσε τὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως πρὸς ἀντιμετώπιση τῶν αἰρετικῶν. Τὰ ἔντυπα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως πού ἔχει συγγράψει ὁ ἴδιος διακρίνονται γιὰ τὴν πρωτοτυπία τους, τὴν πρακτικότητά τους καὶ τὸ ἐποικοδομητικὸ στοιχεῖο. Εἶχε καὶ ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ συνδυάζει τὴν παράδοση μὲ τὴν πρόοδο, τὸ δόγμα μὲ τὸν διάλογο, τὴν ἰερότητα μὲ τὴν ἀπλότητα.

Ἐργασιομανὴς στὸ ἔπακρο σέβεται τοὺς ἀνθρώπους πού ἐργάζονται καὶ αὐτὸ ἐνέπνεε στοὺς συνεργάτες του. Μέχρις ἀργὰ κάθε βράδυ παραμένει στὸ Γραφεῖο του ἐργαζόμενος, σχεδιάζων, χαράσσωσιν γραμμὲς πλεύσεως, ἀντιμετωπίζων προβλήματα, συγγράφων κ.λπ. Συγκέντρωσε κοντὰ του καὶ ἀνθρώπους πού παλαιότερα δὲν εἶχαν σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ἰδίως τοὺς νέους, ἀναπτύξας μεγάλη δράση κατὰ τῶν Ναρκωτικῶν, κατὰ τοῦ AIDS, κατὰ τῆς ἀνεργίας. Ἡ δραστηριοποίησις τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος στοὺς τομεῖς αὐτοὺς

ὑπῆρξε πρωτοποριακὴ καὶ ἐδημιούργησε τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀνάπτυξη παρεμφερῶν δράσεων καὶ ἀπὸ ἄλλες Μητροπόλεις. Οἱ πρωτότυπες δὲ τοποθετήσεις του ἐπὶ θεμάτων βιοηθικῆς ἱατρικῆς προλάβαιναν τὶς ἐποχὲς καὶ ἔδειχναν πρὸς τὰ ἔξω ἓνα νέο πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱ. Σύνοδος τὸν ὥρισε ἐκπρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας στὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο Μεταμοσχεύσεων καὶ στὸ Κέντρο Ἐλέγχου Εἰδικῶν Λοιμώξεων. Στὴν περιοχὴ Βόλου ἴδρυσε ἀπὸ 15ετίας τὴν Ἐνωση Χριστιανῶν Ἐπιστημόνων, τὴν Χριστιανικὴ Κοινωνικὴ Ἐνωση, τὰ «*Σπίτια Γαλήνης Χριστοῦ*» γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους, τὴν «*Χριστιανικὴ Ἀλληλεγγύη*» γιὰ τοὺς πτωχοὺς. Ἐσπούδασε πολλὰ νέα παιδιὰ μὲ ὑποτροφίες ποὺ χορήγησε ἡ Ἱ. Μητρόπολις, ἀπέστειλε στὸ ἐξωτερικὸ πολλοὺς ἀρρώστους, ἔσκυψε μὲ στοργὴ πάνω στὰ προβλήματα τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος τοῦ τὰ ἐμπιστευόταν. Πολλοὶ τὸν εἶδαν νὰ τηλεφωνεῖ σὲ διοικητὲς τραπεζῶν γιὰ νὰ ἀποτρέψει κάποιους πλειστηριασμοὺς σὲ βάρος πτωχῶν ὀφειλετῶν, νὰ τηλεφωνεῖ σὲ φίλους του ἐπιχειρηματίες γιὰ νὰ ἐξασφαλίσαι μιὰ θέση ἐργασίας γιὰ κάποιον ἀνεργο νεό, νὰ ἐξαντλεῖ τὶς γνωριμίες του γιὰ νὰ προασπίσει τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως τοῦ Βόλου.

Ἀνέπτυξε στενὲς σχέσεις μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἡ δὲ ἐπίσκεψις τοῦ ἀειμνήστου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τὸ 1990 στὸ Βόλο ὑπῆρξε μοναδικὸ ἱστορικὸ γεγονός γιὰ τὴν περιοχὴ τῆς Μαγνησίας. Μὲ ἀλλεπάλληλες ἐπισκέψεις του σὲ ὅλες τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, εἴτε ὡς μέλος ἐκκλ. ἀποστολῶν, εἴτε καὶ ἰδιωτικῶς, ἀνέπτυξε προσωπικὲς σχέσεις μὲ τοὺς ξένους Ὁρθοδόξους, τὶς ὁποῖες ἐκαλλιέργησε σὲ βάθος. Συνδέεται ἀδελφικὰ μὲ ὅλους τοὺς Προκαθημένους τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθὼς καὶ μὲ ἑτεροδόξους ἡγέτες.